

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lutego 2021 roku, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. na podstawie art. 40 i art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin / Dz. U. z 2018 poz. 1270 ze zm./ dokonując rocznego rozliczenia emerytury W. O. w związku z osiągniętym w 2020 r. przychodem wskazał, iż potrąci z tego tytułu kwotę 7.401,78 zł a potrącenie zostanie zrealizowane z bieżących wypłat świadczeń.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż, na podstawie posiadanych zaświadczeń o uzyskiwanych przychodach z tytułu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej ustalono, że:

- uzyskany w 2020, przychód z tytułu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 51.044,72 zł,
- wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia nie powodująca zmniejszenia świadczenia wynosiła 43.187,90 zł,
- zmniejszenie świadczenia przy rozliczeniu rocznym max 24 % rocznej kwoty bazowej wynosi 7.401,78 zł,
- kwota pobranych na poczet rozliczenia zaliczek wynosiła 0 zł,
- ogółem kwota wynikająca z rozliczenia do potrącenia wynosi 7.401,78 zł.

/ decyzja k. 517 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 1 kwietnia 2021 r. wniósł W. O. domagając się jej zmiany i poprawnego wyliczenia potrąceń w sposób zapewniający mu przychód w wysokości 43187,90 zł za 2020 r. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż błędy matematyczne organu emerytalnego zaniżają mu wartość przychodu jaki mógłby osiągnąć w (...). tzn kwotę 43.187, 90 zł. Odwołujący podniósł iż kwota 7 401, 78 zł jest przychodem od wynagrodzenia z umowy o pracę a organ błędnie uznaje iż taką kwotę winien zwrócić. Kwota 7 401,78 wpłacona do organu emerytalnego byłaby jego dochodem a jest jego przychodem. Wobec tego nieprawdą jest że jego przychód po potrąceniu dochodu w wysokości (...),78 dałby w efekcie przychód 43 187, 90 zł. W odwołaniu zaznaczono że ze względu na nałożoną na odwołującego kwarantannę zostaje ono przesłane drogą elektroniczną i zostanie przesłane poczta po jej odbyciu.

/ odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wniósł o odrzucenie odwołania jako złożonego po terminie, ewentualnie o oddalenie odwołania. Organ emerytalny wskazał, iż W. O. złożył odwołania od decyzji jedynie w formie skanu, przesłanego w formie elektronicznej mailem z informacją, że w okresie od 25.03.2021 do 10.04.2021 przebywa na kwarantannie a zatem odwołanie nie zostało złożone w terminie i podpisane. Co do meritum podtrzymano argumentację z zaskarżonej decyzji dodatkowo wskazując, iż W. O. w roku 2020 przekroczył wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia niepowodującego zmniejszenia świadczenia o czym nie zawiadomił organu pomimo ciążącego na nim w tym zakresie obowiązku. O okolicznościach uzasadniających zmniejszenie świadczenia organ powziął informację z odpowiednich urzędów skarbowych wobec czego zaistniały podstawy do zastosowania art. 48 ust. 2 w zw. z art. 40 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

/ odpowiedź na odwołanie k. 6/

W piśmie procesowym z dnia 28.06.2021 r. odwołujący podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko procesowe.

/ pismo k. 12/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. O. jest uprawniony do emerytury wojskowej.

/ bezsporne/

Każdorazowa decyzja organu rentowego, dotycząca ustalenia wysokości świadczenia rentowego ubezpieczonego, zawierała pouczenie w szczególności o okolicznościach, w jakich świadczenie podlega zmniejszeniu w związku z osiągnięciem przez ubezpieczonego dodatkowego przychodu oraz o obowiązku ubezpieczonego powiadomienia organu rentowego, w terminie do końca pierwszego kwartału następnego roku, o łącznej kwocie przychodu osiągniętych w roku kalendarzowym.

/ bezsporne, decyzje w aktach emerytalnych/

W świetle zaświadczenia z dnia 14.01.2021 r. z miejsca pracy tj. Wojewódzkiej (...) Piłsudskiego, wnioskodawca, z tytułu umowy o pracę w 2020 r., osiągnął przychód w kwocie 51.044,72 zł .

/ zaświadczenie k. 515 akt emerytalnych/

W. O. nie złożył do końca pierwszego kwartału 2021 r. oświadczenia o wysokości przychodu osiągniętego w roku 2020. (...) takiej nie przedkładał także w latach poprzednich.

/okoliczność bezsporna/

Informację o wysokości przychodu osiągniętego przez W. O. organ rentowy uzyskał w oparciu o zaświadczenie z zakładu pracy z dnia 14.01.2021 r.

/ zaświadczenie k. 515 akt emerytalnych/

Z tytułu wypłacanej wnioskodawcy emerytury wojskowej W. O. w 2020 r. osiągnął przychód w kwocie 35.217,78 zł

/PIT 40 -A roczne obliczenie podatku przez organ rentowy k. 520-519 akt emerytalnych/

Wysokość przychodu możliwego do osiągnięcia niepowodującego zmniejszenia świadczenia w 2020 r. wynosiła 43.187,90 zł.

/ bezsporne, rozliczenie k 216 akt emerytalnych/

Wnioskodawca W. O. w związku z wystąpieniem stanu epidemii przebywał na kwarantannie domowej w okresie od 25.03.2021 r. do 10.04.2021 r.

/ zaświadczenie k. 5/

Odwołanie od zaskarżonej decyzji, wnioskodawca podpisał, na wezwanie sądu z dnia 7.05.2021r., w biurze interesantów w dniu 25 maja 2021 r.

/ bezsporne adnotacja k. 3, notatka służbowa k. 9, zarządzenie k. 1/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie, wyrok został wydany, na podstawie **art. 148¹§1 k.p.c.**, na posiedzeniu niejawnym. Sąd Okręgowy uznał, bowiem, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, albowiem materiał dowodowy pozwala na ustalenie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności, a stanowiska stron zostały jasno sformułowane. W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie w pierwszym piśmie procesowym, a złożone dotychczas pisma procesowe przez każdą ze stron dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu w przypadku, gdyby głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do

powtórzenia argumentacji zawartej w złożonych do akt sprawy pismach procesowych, to wyznaczanie rozprawy tylko w tym celu nie byłoby uzasadnione (tak wyrok SA w Gdańsku z 26.06.2018, III AUa 1815/17). Sprawa nie miała zresztą charakteru wielowątkowego, ani wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron, czy odniesienia się do złożonych wniosków dowodowych. Sąd Okręgowy uznał, że, w tym stanie rzeczy, n/n sprawa, w świetle jednoznacznych stanowisk stron i zebranych dokumentów, nie budziła żadnych wątpliwości (por. wyrok SA w Warszawie z 26.04.2018 r., VI ACa 1694/17).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie, jednak, odnieść należy się do wniosku organu rentowego odrzucenie odwołania jako wniesionego po terminie, niepodpisanego.

Zgodnie z Art. 477⁹ §1i 3 kpc odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Wymienione w przepisie art. 477⁹ § 3 KPC przesłanki przyjęcia i rozpoznania odwołania mimo jego złożenia po upływie terminu muszą wystąpić łącznie. Tak więc opóźnienie nie może być nadmierne i nie może wystąpić z przyczyn zależnych od odwołującego się. /III AUz 78/18 - postanowienie SA Szczecin z dnia 10-10-2018/

Do kwestii nadmierności opóźnienia niejednokrotnie odnosił się Sąd Najwyższy, przyjmując, że występuje ono, gdy wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego nastąpiło po upływie osiemnastu miesięcy od doręczenia jej odpisu albo po upływie trzynastu miesięcy od dnia wydania decyzji, albo po upływie sześciu miesięcy od dnia doręczenia decyzji organu rentowego. /I UK 319/19 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 16-06-2020/

Każdy przypadek należy oceniać indywidualnie, z uwzględnieniem całokształtu sprawy. Przyczyny przekroczenia terminu odwołania bywają wszak różne i w związku z czym należy unikać szablonowych uogólnień. /III AUz 12/14 - postanowienie SA Szczecin z dnia 26-02-2014/

Kwestia, dotycząca przekroczenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego została uregulowana samoistnie i w sposób pełny w przepisach właściwych dla postępowania odrębnego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i sąd, w tym zakresie nie mają zastosowania przepisy ogólne o procesie, w tym art. 168 KPC odnoszący się do przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej./ II UK 81/08 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 27-08-2008/

Sąd ma dyskrejonalną możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie. Może tego dokonać pod warunkiem uznania, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne oraz że nastąpiło z przyczyn niezależnych od skarżącego i stosownie do oceny tych okoliczności odwołanie odrzuca albo nadaje mu bieg.

/I UK 347/14 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 24-06-2015/

W ocenie Sądu, na gruncie rozpoznawanej sprawy, obie przesłanki umożliwiające nadanie biegu odwołania zostały spełnione. Podnieść należy iż wnioskodawca, będąc na kwarantannie w okresie od 25.03.2021 r. do 10.04.2021 r., nie miał możliwości wnieść odwołania osobiście czy to za pośrednictwem poczty, z uwagi na zakaz opuszczania domu i jakiegokolwiek kontaktu z innymi osobami. Tym samym, wyłącznie przesłanie odwołania w formie elektronicznej w dniu 1.04.2021 r. uznać należy za usprawiedliwione okolicznościami, a opóźnienie, spowodowane złożeniem odwołania w tej formie, nie może zostać uznane za nadmierne.

Co do braku podpisu na odwołaniu, wskazać należy, iż wynikał on, także, ze stanu kwarantanny, a uzupełnienie tego braku nastąpiło niezwłocznie, na wezwanie sądu, zgodnie z regulacjami określonymi w art. 130 § 1 kpc. Tym samym, i z tych względów, wnioski o odrzucenie odwołania były niezasadne.

Co do meritum, zgodnie z **art. 40 ust.1 -5 ustawy** z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 586. W razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w przepisach art. 104 ust. 1a-6, ust. 8 pkt 1 i 2 oraz ust. 9 i 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie więcej jednak niż o 25% wysokości tej emerytury lub renty inwalidzkiej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Przepisy **art. 104 ust. 8 pkt 2** ustawy, o której mowa w ust. 1, stosuje się również do renty inwalidzkiej III grupy.

3. W razie osiągnięcia przychodu, określonego w ust. 1, w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, kwota emerytury lub renty inwalidzkiej ulega zmniejszeniu o 25% jej wysokości.

4. Przepisów ust. 1 i 3 nie stosuje się wobec osób, których emerytura stanowi 75% podstawy jej wymiaru bez uwzględnienia podwyższenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą oraz wobec osób pobierających rentę inwalidzką z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

5. Do przychodu, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się uposażeń i innych należności pieniężnych otrzymywanych z tytułu pełnienia niezawodowej służby wojskowej.

Przepis **art. 104 ustawy** z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Dz.U. z 2021 r. poz. 291 t.j. w powołanym wyżej zakresie stanowi, że:

1a. Dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

2. Za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą.

4. Przepisy ust. 1, 1a i 2 stosuje się również do osób wyłączonych z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu ustalenia prawa do emerytury i renty lub wykonujących działalność niepodlegającą obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z uwagi na podleganie temu obowiązkowi z innego tytułu.

5. Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do honorariów z tytułu działalności twórczej i artystycznej.

6. Za przychód, o którym mowa w ust. 1, uważa się również kwoty pobranych zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego i opiekuńczego oraz wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, wypłacanego na podstawie przepisów Kodeksu pracy, i kwoty świadczenia rehabilitacyjnego i wyrównawczego, zasiłku wyrównawczego i dodatku wyrównawczego.

8. W razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie więcej jednak niż 130% tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998 r. w wysokości:

1) 24% kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998 r. - dla emerytury lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy;

2) 18% kwoty bazowej, o której mowa w pkt 1 - dla renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy;

9. Kwoty maksymalnych zmniejszeń, o których mowa w ust. 8, podlegają podwyższeniu, przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w kolejnych terminach waloryzacji.

10. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”:

1) w terminie do 14 dnia roboczego drugiego miesiąca każdego kwartału kalendarzowego - kwoty przychodu, o których mowa w ust. 7 i 8, z zaokrągleniem w górę do pełnych 10 groszy;

2) w terminie do 14 roboczego dnia listopada - kwoty graniczne przychodu dla mijającego roku kalendarzowego.

Zgodnie z **art. 40a ust. 1-3 ustawy** o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin osoba uprawniona do zaopatrzenia emerytalnego jest obowiązana zawiadomić wojskowy organ emerytalny o podjęciu działalności, o której mowa w art. 104 ust. 1-4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o wysokości osiąganego z tego tytułu przychodu oraz o każdorazowej zmianie wysokości tego przychodu i innych okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo zmniejszenie ich wysokości. Obowiązki, określone w ust. 1, spoczywają odpowiednio na pracodawcy i zleceniodawcy. Urząd skarbowy jest obowiązany zawiadomić wojskowy organ emerytalny o podjęciu przez emeryta lub rencistę działalności pozarolniczej.

Z kolei, w myśl **art. 40b ust. 1-4 ww. ustawy**, rozliczenie emerytury i renty w związku z osiągnięciem przychodu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, następuje po upływie roku kalendarzowego w stosunku rocznym lub miesięcznym. Osoba uprawniona do emerytury lub renty inwalidzkiej jest obowiązana zawiadomić, do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego, organ emerytalny o łącznej kwocie przychodu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Obowiązek określony w ust. 2 spoczywa odpowiednio na płatniku składek. Na podstawie zawiadomień, o których mowa w ust. 2 i 3, organ emerytalny dokonuje rozliczenia rocznego lub na wniosek osoby uprawnionej miesięcznego, wypłaconych osobie określonej w ust. 2 w poprzednim roku kalendarzowym kwot emerytur lub rent inwalidzkich.

W myśl art. 48 ust. 1 ww. ustawy osoby, które pobierały świadczenia pieniężne pomimo istnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo ograniczenie ich wysokości, są obowiązane do zwrotu nienależnych im świadczeń, jeżeli były pouczone w formie pisemnej przez organ emerytalny o obowiązku zawiadomienia o tych okolicznościach. Osoba, która pobierała świadczenia pieniężne ustalone i wypłacone, na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd wojskowego organu emerytalnego, jest obowiązana do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego (ust. 2).

Przenosząc powyższe unormowania prawne do, ustalonego w niniejszej sprawie, stanu faktycznego Sąd Okręgowy wskazuje, że niewątpliwie zatrudnienie wnioskodawcy na podstawie umowy o pracę wypełnia kryteria niezbędne do uznania tej aktywności za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 104 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Konsekwencją powyższego – zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin - jest zatem to, że osiąganie przez wnioskodawcę w roku 2020 z tytułu pracy zarobkowej przychód w wysokości przekraczającej wysokość kwot granicznych, skutkuje obligatoryjnym zmniejszeniem (tj. ograniczeniem wysokości) wypłacanej mu wojskowej emerytury. Jednocześnie nie budzi najmniejszych wątpliwości, że w toku postępowania dowodowego, wnioskodawca nie wykazał (a nawet nie podjął jakiegokolwiek próby wykazania),

że uzyskany, przez niego, z ww. tytułu, przychód, stanowił honorarium z tytułu działalności twórczej lub artystycznej, a tylko takie honorarium wyłącza stosowanie art. 104 ust. 2 powołanej ustawy.

Wnioskodawca – wbrew ciążącemu na nim, z mocy art. 40a ust. 1 i art. 40b ust. 1 ww. ustawy obowiązkowi – nie powiadomił wojskowego organu rentowego ani o podjęciu w roku 2020, pracy w oparciu o umowę o pracę, działalności zarobkowej, ani o wysokości osiąganego, z tego tytułu przychodu, (także o łącznej kwocie przychodu), ani też o okolicznościach powodujących zmniejszenie wysokości wypłacanego mu świadczenia. Podkreślenia, przy tym, wymaga, że powyższego obowiązku informacyjnego wnioskodawca nie dopełnił pomimo tego, że każdorazowa decyzja organu rentowego dotycząca ustalenia wysokości przyznanego mu świadczenia rentowego (a było ich kilkanaście) zawierała w swojej treści pisemne pouczenie w szczególności o okolicznościach w jakich świadczenie podlega zmniejszeniu w związku z osiąganiem przez ubezpieczonego dodatkowego przychodu oraz o obowiązku ubezpieczonego powiadomienia organu rentowego, w terminie do końca pierwszego kwartału następnego roku, o łącznej kwocie przychodu, osiągniętych w roku kalendarzowym.

W ocenie Sądu Okręgowego, powyższe zachowanie wnioskodawcy odpowiada dyspozycji normy prawnej zawartej **w art. 48 ust. 1** o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, uzasadniając zastosowanie w przedmiotowym stanie faktycznym tego właśnie przepisu, a nie przepisu art. 48 ust. 2 zastosowanego przez organ rentowy. Konstrukcja przepisu art. 48, prowadzi do wniosku, że ustawodawca zdecydował się na odmienne uregulowanie sytuacji osób, które pobrały świadczenia pieniężne pomimo istnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo ograniczenie ich wysokości oraz osób, które pobrały świadczenia pieniężne ustalone i wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów albo w innych wypadkach, świadomego wprowadzenia w błąd wojskowego organu emerytalnego. Tylko w tym drugim przypadku ustawodawca nakazuje zwrot nienależnie pobranych kwot wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Jest to wówczas dodatkowa sankcja, za szczególnie naganne zachowanie się ubezpieczonego.

Jak wynika z poczynionych przez Sąd ustaleń, W. O., wskutek przekroczenia kwot granicznych osiągniętego z zawartej umowy pracę przychodu, doprowadził do powstania okoliczności powodujących ograniczenie (zmniejszenie) wysokości należnego mu świadczenia pieniężnego, a mimo to pobierał świadczenie w pełnej wysokości. W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, nie dał, natomiast, jakiejkolwiek podstawy do ustalenia, że przyznane wnioskodawcy świadczenie rentowe zostało ustalone i wypłacane, na podstawie przedłożonych przez niego nieprawdziwych zeznań lub dokumentów albo też świadomego wprowadzenia wojskowego organu emerytalnego w błąd. Niezłożenie przez W. O. w zakreślonym prawem terminie informacji o wysokości przychodu uzyskanego w roku 2020 nie jest równoznaczne z zamiarem (świadomością) wprowadzenia wojskowego organu emerytalnego w błąd. Tym bardziej, że w odniesieniu do przychodu uzyskiwanego przez wnioskodawcę w latach wcześniejszych, organ rentowy nie wzywał go do złożenia wymaganej informacji, lecz sam kierował stosowny wniosek o udostępnienie danych do Urzędu Skarbowego (wnioskodawca prowadził wówczas działalność gospodarczą).

Jakkolwiek nie zmienia to faktu, że wnioskodawca, pomimo pisemnych pouczeń, zawartych w kolejnych decyzjach, nie realizował ciążącego na nim obowiązku informacyjnego, to jednak opisane działanie wojskowego organu emerytalnego mogło wywołać u niego przeświadczenie, że wysokość uzyskiwanego przez niego przychodu organ ustala z urzędu. Podobne stanowisko zajął także Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uzasadnieniu do wyroku z 26 listopada 2013 roku w sprawie III AUa529/13.

Mając na uwadze całość zaprezentowanej argumentacji, należy stwierdzić, że, dokonane zaskarżoną decyzją, zmniejszenie przez wojskowy organ emerytalny świadczenia wnioskodawcy o 7.401,78 zł było zasadne (kwota ta nie obejmowała odsetek ustawowych za opóźnienie) Sąd wbrew zapatrywaniu skarżącego nie dopatrywał się także żadnych nieprawidłowości matematycznych dotyczących wyliczenia wskazanej kwoty. Uwzględniono przychód, a nie dochód powoda, z tytułu zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę, w kwocie wynikającej z zaświadczenia pracodawcy w kwocie 51.044,72 zł i, niekwestionowaną przez odwołującego się, wysokość przychodu, możliwego do osiągnięcia i nie powodującą zmniejszenia świadczenia - 43.187,90 zł. Różnica wskazanych kwot daje dokładnie sumę dochodzoną przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Tym sam, powyższe w pełni odpowiada prawu.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc, odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne oddalił.

J.L.

ZARZĄDZENIE

odpis uzasadnienia doręczyć wnioskodawcy (pouczenie - dokonane k. 15 odwr.)

3.09.2021r.